

Zelené plíce světa umírají.

Pralesy v Africe jsou devastovány podstatně rychleji, než si kdo umí i v nejhorších snech představit. Obyvatelé pralesních oblastí rozšiřují plochy svých políček tím jediným, co umí, vypalováním pralesa.

Většinou se vypalují plochy o velikosti 2-3 ha. Zápalky jsou levné a snadno dostupné. V kraji je stále cítit kouř, prales hoří bez přestání. Shoří hrabanka i drobné kořínky v půdě i veškerý hmyz. Zbyde jen slabá vrstva popela. Ta vystačí pouze k několika vegetačním cyklům. Je zasazena rýže nebo kukuřice, která se za 3 měsíce sklídí. A potom znova.

Obnažená tenká vrstva humusu je zakrátko odplavena tropickými lijáky a zbude jen neúrodná půda. Po roce je třeba postoupit dál a vypálit další prales. Na spálenišť se místní vrátí za 3 roky. Znovu vypálená plocha po první sklizni obroste během travou a zplanělým křovím. Živiny jsou nenávratně pryč. Prostředí pralesů je křehké a velmi citlivé na jakékoli zásahy člověka.

Viz. Analýza ztrát živin v půdě

Po několika „turnusech“ je charakter vegetace přeměněn na keřovitou vyschlou savanu, kde i keře postupně mizí. Tuhé trávy nespásá ani domácí zvířectvo. Mizí květy a s tím i hmyz. Zvířata i ptáci. Orangutani Bonobo zmizeli již při prvním vypálení. Bez naší pomoci vyhynou.

Není čas čekat, kdy návrat Bonobo už nebude možný.